

λομένην εκείνην εποχήν τῶν βακτηριδίων, καὶ θὰ ἀνη-
συχῆς δικαίως ὑπὲρ τῶν ἀναγνωστῶν σου καὶ μάλιστα
τῶν ἀναγνωστριῶν. Θὰ ἀναπολῆς βεβαίως ὅποιον πά-
ταγον ἐγένενα ὁ μικροκόσμος ἐκεῖνος ὑπὸ τὸ ὀπλισμένον
ὄμμα τῶν σοφῶν καθηγητῶν, συνωθούμενος ὡσεὶ βαθὺ
λίθον καὶ ἐξορμῶν κατὰ τῶν κατοίκων τῆς Παλλάδος.
Καὶ θὰ ἐνθυμεῖσαι ἴσως πῶς ἄλλοι πάλιν ἀνεκάλυπτον
αὐτὸ τοῦτο τὸ σῶμα τοῦ ἐγκλήματος, τὸ ἐκριμνα δη-
λαδὴ αὐτὸ τοῦ ἐντερικοῦ σωλήνος, ἐπὶ τῆς θαυμασίου
πλακῆς τοῦ μικροσκοπίου τῶν καὶ ἔχεις τὴν σκληρότη-
τα νὰ ἐρωτᾷς ἐμὲ, τί ἐγένιναν ὅλοι ἐκεῖνοι οἱ θησαυροί,
ἂν θὰ ἔχωμεν ἐπιδημίαν, καὶ ἐὰν θὰ ἀπολυμανθῶμεν;
Καὶ ἐπιδημιῶν μὲν, φίλε, δὲν στερούμεθα καὶ τώρα ἀκό-
μη· μόλις π. χ. ἔληξε πρὸ ὀλίγου ἡ ἐπιδημία τῶν ια-
τρῶν, ἡ τοσοῦτον συγκινήσασα τὴν πόλιν, ἥδη ἔχομεν
τὴν ἐπιδημίαν τῶν προνομιοῦχων τραπεζιτῶν, τὴν ἐπι-
δημίαν τῶν αἰγῶν καὶ τῶν αἰγοφίλων βουλευτῶν, τὴν
ἐπιδημίαν τῶν ἐνωτικῶν τῶν δύο κόλπων (τῶν θαλασ-
σίων), τὴν ἐπιδημίαν τῶν Βελετζίστων, τῶν ἐπιτροπῶν,
καὶ τόσας ἄλλας· πλὴν τῆς ἀπειλούσης καὶ πάλιν ἐκεί-
νης μεγάλης καὶ τροπαιοφόρου, περὶ ἧς ἐπεθύμουν νὰ εἰπω
τινα, ἀλλ' εἰς ἄλλοτε. Ἄλλ' ἡ ἀπολύμανσις; Ἐχε φίλε
πίστιν εἰς τὴν ἀπολυμαντικὴν ἐπιτροπὴν καὶ εἰς τὸ κι-
σμέτι. «Ἐχεις γρόσι ἔχεις γνῶσι», ἔλεγον οἱ σοφοὶ ἡμῶν
πατέρες. Τὰ δὲ γράμματα καὶ τὰς ἐπιστήμας τὰς ἐδω-
κε βεβαίως ὁ Θεὸς πρὸς παρηγορίαν τῶν πτωχῶν πνευ-
μάτων, καὶ ἵνα καταγίνωνται ταῦτα περὶ τὴν ἀνεύρεσιν
τοῦ φιλοσοφικοῦ λίθου, ἀφίνοντες οὕτω τοὺς γνωστικούς
ἡσυχούς περὶ τοῦ Πακτωλοῦ τῶν. Ἄλλως ὑπάρχει *λύμη*
καὶ *λήμη*, οὐδὲ φρονῶ ὅτι εἶναι δυνατόν ν' ἀπολυμανθῇ
χώρα τις, ἐὰν δὲν ἀπολημανθῇ· *λήμη* δὲ, ὡς καλῶς γι-
νώσκεις, ἐστὶν ἡ ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἐκκρινόμενη ὕλη, ἡ
συγκολλῶσα τὰ βλέφαρα, ἡ συγκλείουσα τοὺς ὀφθαλμούς

καὶ διασκοτιζουσα τὴν ὄρασιν· οὐδὲ εἶναι δυνατόν τότε
νὰ βλέπῃ τις τὴν μίαν, ἐὰν φέρῃ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τὴν
ἄλλην.

Ἄλλὰ πῶς καὶ διατί, θὰ μὲ ἐρωτήσης ἴσως, φέρομεν
τὴν ἄλλην; Προσφυῖς ὑπόδειγμα πρὸς τοῦτο θὰ σοὶ φέρω
ἐν πρόχειρον, τὸ ἀπασχολοῦν σήμερον τὴν βουλὴν τῶν Ἑλ-
λήνων. Ὑπάρχει νόσος τῶν ἀνθρώπων ψώρα καλουμένη,
ἥτις εἰς οὐδὲν ἄλλο ὀφείλεται ἢ εἰς τὴν ἐπὶ τοῦ σώ-
ματος ἐπιδημίαν καὶ ἐπινέμῃσιν ἀπείρου ἀριθμοῦ μικρῶν
ζωοφίων, τοῦ ἀκάρεος λεγομένου καὶ λυμαιομένου τὸ
δυστυχῆς ἡμῶν σκῆνωμα· πρὸς τὸ ἄκαρι τοῦτο ὁμοιά-
ζουν ἀπαράλλακτα αἱ αἰγες, ἡ ψώρα δηλ. αὕτη τῶν
δασῶν καὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς, αἱ καταστρέφουσαι
πᾶσαν βλάστησιν καὶ ἐκμυζῶσαι πᾶσαν ἰκμάδα τοῦ ἐδά-
φους καὶ καθιστῶσαι τοῦτο αὐχμηρὸν, φαλακρὸν καὶ ψω-
ραλέον. Ἦδη θὰ κατέχῃς ἴσως τὸν μίτον ἢ τὴν βίβλον
γενέσεως τῆς λήμης· αὐχμηρότης, ἀνομβρία, ξηρότης ἐδά-
φους, κονιορτός, λήμη. Ἀλλὰ θὰ μὲ ἐρωτήσης ἴσως καὶ
τίς ἀγαπᾷ τὸ ἄκαρι τοῦτο; — Οἱ αἰγόφιλοι τῆς βουλής,
τίς ἀγαπᾷ τὸ ἄκαρι τοῦτο; — *Similia Similibus*. — Δηλαδή:
Ἦπῃ ῥξεν ὡς ἐνθυμεῖσαι ἐποχὴ καθ' ἣν οὗτοι ἦσαν τὸ ἄ-
καρι τῆς πολιτείας καὶ τῶν ταμείων, ἥδη φυσικώτατα
συμπαθοῦν οὗτοι πρὸς τοὺς καλοὺς ἐκείνους συντεχνίτας
καὶ συντρόφους. — Θὰ παρεξενευσθῇς δ' ἴσως ἐὰν μὲ ἀ-
κούσης καὶ ἐμὲ αἰγόφιλον. Ἀλλὰ πῶς τοῦτο; Διότι προ-
τιμῶ ἐν ἀνάγκῃ καὶ πρὸς καιρὸν τὸ ἄκαρι τοῦτο τῶν δα-
σῶν ἀπὸ τοῦ ἄκαρι τῆς κοινωνίας.

Ἐρωσθε

Doctus

2

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ

ΠΕΝΤΕ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

I

ΕΚΛΟΓΗ ΣΥΖΥΓΟΥ ΕΝ ΤΩ ΠΑΡΑΔΕΙΣΩ

(13. αἰθ. 286)

Ὁ Ἅγιος Θωμᾶς εἶχεν ἔλθει μαζί μου εἰς τὸν Παρά-
δεισον.

— Πῶς; τῷ εἶπον· τὸ πρᾶγμα αὐτὸ δὲν συνέβη ἄλ-
λην φορὰν; Αἱ γυναῖκες ποὺ παίρνουν δύο ἄνδρας δὲν
εἶνε σπάνιαι εἰς τὴν γῆν.

— Βέβαια· ἀλλὰ πρωτοφανές, ὅπως διόλου πρωτοφα-
νές πρᾶγμα εἶνε δύο σύζυγοι νὰ δείχνουν τέτοια λύσσα
διὰ νὰ ξαναπάρουν πίσω τὴν γυναῖκά των. Συνήθως, εἰς
τοιαύτας περιστάσεις, ὅταν εἶνε δύο οἱ σύζυγοι, μαλό-
νουν ποῖος θὰ τὴν ξεφορτωθῇ τὴν γυναῖκά του.

— Καὶ ὅταν εἶνε ἀνάποδα ἡ δουλεία, ὅταν δηλαδή
αἱ γυναῖκες εἶνε δύο καὶ ὁ ἄνδρας ἕνας;

— Ὡ! τότε τὸ πρᾶγμα εἶνε ὅπως διόλου διαφορετικὸ·
αἱ γυναῖκες γίνονται μαλλιὰ κουβάρια ποῖα θὰ ξαναβῶλῃ
εἰς τὸ χερί τὸν ἄνδρα. Αἱ γυναῖκες εἶνε λυσσασμέναι γιὰ
ὑπανδρεία, κ' ἐδῶ ἀκόμη εἰς τὸν Παράδεισον...

Ἡ φωνὴ τοῦ Ἁγίου Θωμᾶ διεκόπη αἰφνης ὑπὸ κραυ-

γῆς ἰσχυρᾶς, ἣν ἐξέπεμψε τὸ πλῆθος τῶν μακαρίων: «Ὁ
Παντοδύναμος! Ὁ Παντοδύναμος!» Ἀληθῶς, ὁ Παντο-
δύναμος ἦτο. Παρήρχετο ἐκεῖθεν, τυχαίως ἤκουσε θόρυ-
βον καὶ ἐπλησίασε.

Εἶνε ὄνειρον ὅλα αὐτὰ, ὄνειρον, μὴ τὸ λησμονῆτε, δι'
ὄνομα τοῦ Θεοῦ!

Ὁ Παντοδύναμος ἦτο ἀπαράλλακτος μὲ τὸν Παντο-
δύναμον τῆς Ἰταλικῆς σχολῆς. Περιβαλλόμενος ὑπὸ με-
γάλου φαιῶς νέφους, μακρὰν λευκοτάτην φέρων γενειάδα,
εἶχε θαυμασίαν τινα ἔκφρασιν ἐπιεικείας καὶ ἀγαθότη-
τος, ἦτο Ζεὺς τις ἐνάρετος καὶ ταπεινός.

Σταματᾷ. Ἐρωτᾷ. Τῷ διηγούντῃ τί συμβαίνει.

— Ἀπλούστερον πρᾶγμα ἀπ' αὐτὸ γίνεται ποτέ; λέ-
γει. Διατί ἡ κυρία ἦλθε ἐδῶ; Διὰ νὰ ἀνταμειφθῇ διὰ
τὴν θρησκευτικὴν τῆς διαγωγὴν καὶ τὰ χριστιανικά της
αἰσθήματα. Ἐχει δικαίωμα λοιπὸν ν' ἀπολαύσῃ τὴν με-
γαλειότητα, τὴν ὑψηλοτέραν εὐτυχίαν. Ἀς ἀποφασίσῃ
μόνη τῆς, καὶ ἂς ἐκλέξῃ ἀπὸ τοὺς δύο αὐτοὺς κυρίους
ὅποιον τῆς ἀρέσει.

— Ἀλλὰ, εἶπεν ὁ Παῦλος, ὁ ἄλλος, τί θὰ γείνη;

— Τί θὰ γείνη; ἀπήντησεν ὁ Παντοδύναμος, μεγάλη
δουλεῖα τί θὰ γείνη ὁ ἄλλος. Ἐδῶ εἰς τὸν Παράδεισον
ἔχομε χιλιάδες γυναῖκας τὰς ὁποίας κανεὶς δὲν ἐρχεται
νὰ ζητήσῃ. Τοῦ δίδω μιὰ ἀπ' αὐταῖς. Ἐλάτε, κυρία,
μὴ χάνομεν καιρὸν. Ἀποφασίσατε. Ἐκλέξατε.

Ἡ Ἰωάννα ἀκίνητος, σιωπηλὴ ἵστατο μετὰ τῶν

ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΙΑ

VIII

Πιθανόν τὸ πνεῦμα, ὅπως τὸ ἀκούει τις ἐν τῷ κόσμῳ, νὰ μὴ εἶναι τὸ ἀληθές πνεῦμα. Δυνατὸν εὐφυῆς ἀνὴρ νὰ μὴ διακριθῇ ἐν αἰθούσῃ. Τὸ πνεῦμα, ὅπερ πρέπει τις νὰ ἔχῃ ἐν αἰθούσῃ, δὲν ἀπαιτεῖται νὰ εἶναι μέγα, ὅπως αἱ variatinos μουσικοῦ δὲν ἀποτελοῦσι τὴν ἀληθῆ μουσικὴν. Τὸ πνεῦμα χρειάζεται τόπον, ἐλευθερίαν, ἀντικείμενα, λόγον τινα ὑπάρξεως, δὲν ὁ λοιπὸς κόσμος δὲν δύναται νὰ τῷ παρέξῃ. Ἐν αἰθούσῃ πρέπει νὰ φλυαρῇ τις μόνον· νὰ ὁμιλῇ θὰ ἦτο σχολαστικόν. Καὶ ἵνα φλυαρῇ τις καλῶς ἐν αἰθούσῃ, πρέπει νὰ μὴ ἔχῃ ἢ νὰ μὴ δίδῃ μείζονα ἔντασιν εἰς τὴν φωνὴν του.

Ἐχειν τὸ πνεῦμα τοῦ κόσμου ἢ μάλλον ἔχειν πνεῦμα κατὰ τὸν κόσμον εἶναι κατέχειν τὴν τέχνην τοῦ ἀρέσκειν, εἶναι ἔχειν ὅ,τι καλοῦσι προτέρημα ἐπίζηλον. Οὐχ ἥττον πλεονέκτημα δὲν εἶναι, πολὺ δ' ὀλιγώτερον ἀξία.

Τὸ πνεῦμα τοῦ κόσμου δὲν εἶναι ἀνωφελές εἰς ἄνδρα βλέποντα τὸν κόσμον, εἶναι ὁμῶς ἀπαραίτητον εἰς γυ-

ναῖκα τοῦ κόσμου. Ὁ κόσμος μὲ τὰς προλήψεις του, τὰς κρίσεις του, τὰς μικρὰς ἰδέας του καὶ τὰς μεγάλας προφάσεις του, ἔχει διὰ γυναῖκα τοῦ κόσμου σπουδαιότητα, ἢν δὲν ἔχει δι' ἄνδρα. Ὀλίγιστοι ἄνδρες ὑπάρχουσιν ἐν ἡμῖν στερούμενοι κλίσεων, παθῶν ἢ ἄλλων αἰσθημάτων, ἵνα δύναται τις νὰ εἴπῃ περὶ αὐτῶν ὅτι δὲν εἶναι ἀνθρωποι τοῦ κόσμου. Ὑπάρχουσι τοῦναντίον πλεῖστοι γυναῖκες, ἡναγκασμένοι νὰ εἶναι γυναῖκες τοῦ κόσμου. Τοῦ κόσμου δὲ ὄντος αὐταῖς τοῦ μόνου ἐπιτρεπομένου εἰς αὐτὰς θεάτρον, εὐρίσκουσι μέσον νὰ παίζωσιν ἐν αὐτῷ τὰ πάντα, ἀπὸ τῆς κωμωδίας μέχρι τῆς τραγωδίας.

Ἐντεῦθεν ἡ διακρίσις, ἥτις πρέπει δικαίως νὰ γείνη μεταξύ τῆς γυναικὸς τοῦ κόσμου καὶ τοῦ ἀνδρὸς τοῦ κόσμου, μεταξύ τοῦ πνεύματος, ὃ πρέπει νὰ ἔχῃ ἐκεῖνη καὶ τοῦ πνεύματος, ὃπερ δύναται νὰ ἐξαρκῇ εἰς τοῦτον, ἵνα διαλαμπῶσιν ἀμφοτέρω ἐν τῷ κόσμῳ.

Αἱ γυναῖκες αἱ κατέχουσιν εἰς βαθμὴν μέγαν τὸ πνεῦμα τοῦτο τοῦ κόσμου εἶναι συχνάκις ἐξοχοὶ γυναῖκες. Τοῦναντίον ὑπάρχουσιν ἄνδρες κατέχοντες αὐτὸ καὶ ὄντες μηδέν.

IX

Γυνὴ καὶ μάλιστα γυνὴ πολὺ εὐφυῆς οὐδέποτε νομίζει ἑαυτὴν ἐντελῶς ἀσχημον. Ὅσον ἀγγίχουσιν δὲ καὶ ἂν ἡ ἀσχημος γυνὴ, οὐδέποτε εἶναι ἀρκούντως εὐφυῆς, ὅπως

δύο συζύγων τῆς· οἱ δύο οὗτοι ἔνθεν καὶ ἔνθεν ἀποτεινόμενοι πρὸς αὐτὴν ἐναλλάξ, ὡς ἐν ταῖς κωμωδίαις, προσεπάθουν νὰ εὐρωσι τὰς καταλληλοτέρας, λέξεις ὅπως σύρωσι πρὸς ἑαυτὸν ἕκαστος τὴν καρδίαν τῆς συζύγου του.

— Ἐνθυμεῖσαι; ἔλεγεν ὁ Παῦλος, σ' ἐπῆρα καὶ δὲν εἶχες παρὰ μόνον τριακόσιαις χιλιάδες προῖκα.

— Καὶ δὲν εἶχες οὔτε λεπτὸ ὅταν ἐγὼ, κατόπιν, σὲ πῆρα. Ἡ προῖκά σου εἶχε κατρακυλῆσει εἰς φουστάνια καὶ καπέλα καὶ ὁ κύριος εἶχε στραγγίσει τὴν κάσσα του 'ς τὴν λέσχη καὶ 'ς τὰ ἄλογα.

— Μόνον τριακόσιαις χιλιάδες εἶχες, καὶ εἰμποροῦσα νὰ πάρω τὴν Ἑλένη ποῦ εἶχε ἐν ἑκατομύριον.

— Ναὶ μὲν, ὁ πατέρας σου μοῦ εἶπε: «Ἐχναδίδω ἄλλαις τριακόσιαις χιλιάδες προῖκα εἰς τὴν κόρη μου» ἀλλὰ μ' ἐπλήρωσε μὲ μετοχὰς ἐνὸς μεταλλουργείου, αἱ ὅποιαι μετοχαί, εἰς διάστημα δεκαοκτῶ μηνῶν κατήνησαν ν' ἀξίζουν δεκατέσσαρες χιλιάδες ἀντὶ τριακόσιαις.

— Ἐμένα δὲν μ' ἐννοιαζε σταλιά διὰ χρήματα. Ἐγὼ ἔλεγα πάντα: «Ἄν πανδρευθῶ, θέλω νὰ πάρω τὴν πεῖδ ὠραία καὶ τὴν πεῖδ εὐμορφονδυμένη γυναῖκα τοῦ Παρισίου» Γι' αὐτὸ, σ' ἐκλεξα, Ἰωάννα.

— Δεκατέσσαρες χιλιάδες! μόνον δεκατέσσαρες χιλιάδες ἐπῆρα! . . . Καὶ ἐν τούτοις σοῦ ἀρνήθηκα καμμία φορὰ νὰ πληρώσω τοὺς λογαριασμοὺς τῆς μοδίστρας σου; Ἦσαν φοβεροὶ ἐν τούτοις αὐτοὶ οἱ λογαριασμοί. Ἐνθυμοῦμαι ἀκόμη ἕνα ἀπὸ δέκα ἐπτὰ χιλιάδες φράγκα.

— Καὶ ἐγὼ; ἐγὼ ἐπλήρωσα εἴκοσι τριῶν χιλιάδων λογαριασμόν. Καὶ ὅμως ἐγὼ δὲν εἶχα, ὅπως ὁ κύριος, τετρακόσιαις χιλιάδες εἰσόδημα· ἀλλὰ ὑπερηφανεύομην τόσον διὰ τὴν εὐμορφίαν σου, Ἰωάννα, καὶ διὰ τὸν κρότον ποῦ ἔκαμεν αὐτὴ ἡ εὐμορφία εἰς τὸν κόσμον! Ἡ πολυτέλειά σου ἦτο τὸ μεγαλειότερόν μου καύχημα καὶ ἡ μεγαλει-

τέρα μου φροντίς. Τί ἄμαξαις! Τί ἄλογα! Τί οἰκοστολαίς διὰ τοὺς λακέδες! Καὶ ἡ κάμαρά σου ποῦ σοῦ τὴν ἔστρωσα μὲ ἀτλάζι κερασί! Καὶ ἐπειτα θεωρεῖα, θεωρεῖα εἰς ὅλαις ταῖς πρώταις παραστάσεσι. Τριακόσια φράγκα ἐπλήρωσα διὰ τὴν πρώτην παράστασιν ἐνὸς δράματος ποῦ τὸ σφύριζαν.

— Διὰ θεωρεῖα ὁμιλεῖ, διὰ θεωρεῖα! Καὶ πρὶν ἀκόμη γίνω σύζυγος, ἐγὼ, κύριε, τὰ πλήρη πάντα πάντοτε τὰ θεωρεῖα. Ἡ πρώτη παράστασις τοῦ μικροῦ Φάουστ μ' ἐκόστις τετρακόσια φράγκα, καὶ ἔδωκα πεντακόσια φράγκα τῷ 1868 διὰ τὴν εὐεργετικὴν τῆς Πάττης.

— Καὶ τὴν ἡμερομηνίαν ἀκόμη! Καὶ τὴν ἡμερομηνίαν θυμᾶται! Ἄλλ' ἐπρώγατε πέντε φοαῖς τὴν ἐβδομάδα εἰς τὸ σπῆτί μου, κύριε, ἀλλὰ ἐστρμονόσασθε εἰς τὰ θεωρεῖά μας εἰς τὸ Ἰταλικὸ θέατρον καὶ εἰς τὸ Μελοδράμμα, καὶ τότε κάμνετε τόσον θόρυβον γιὰ δύο τρία καψοθεωρεῖα ποῦ ἐπροσφέρατε εἰς τὴν γυναῖκά μου;

— Δύω τρία! . . . Ἀλλὰ μὰ τὴν ἀλήθειαν, τοιαῦτα λεπτομέρειαι εἶνε ἀνάξια καὶ νὰ τὰς λέγῃ κανεὶς! . . .

— Κι' ἐγὼ αὐτὸ φρονῶ, εἶπεν ὁ Παντοδύναμος, ὁστις ἐν τῷ συννέφῳ του ἤρχισε ν' ἀνυπομονῇ. Μὲ λίγα λόγια, κύριε, μὲ λίγα λόγια, καὶ σεῖς κυρία, σὰς παρακαλῶ, ἀποφασίζατε.

Ἄλλ' ἡ Ἰωάννα ἔμενεν ἀπαθὴς καὶ οἱ δύο σύζυγοι ἐλέγον, ἔλεγον, ἔλεγον, ἀδιακόπως.

— Ἐνθυμεῖσαι; ἔλεγεν ὁ Παῦλος. Διὰ σὲ κατέστρεψα τὸ μέλλον μου. Ἐδωκα τὴν παραίτησίν μου ἀπὸ λοχαγὸς τῶν οὐσσάρων, διότι δὲν ἤθελες ν' ἀφήσης τὸ Παρίσι καὶ νὰ ἔλθῃς μαζί μου ἐκεῖ ὅπου μὲ ἔστειλαν φρουρά.

— Κ' ἐγὼ ποῦ τὰ ἐσυμβίβασα μὲ τὴν αὐτακρατορίαν διὰ τὴν ἀγάπην σου; . . . Ὁ κύριος σὲ ἔφερνε εἰς ὅλα τὰ ὑπουργικὰ σαλόνια, εἰς ὅλους τοὺς ἐπιστήμους χοροὺς, εἰς ὅλαις ταῖς παραστάσεσι τοῦ Παλατιοῦ. . . . Αὐτὰ τὰ

λάβη πρὸ ὀφθαλμῶν τὴν δυσμορφίαν της, καὶ οὐδεμία ἤθελε δεχθῇ ν' ἀνταλλάξῃ τὸ πνεῦμά της, δηλ. μόνιμον πλεονέκτημα, ἀντὶ ἐφημέρου ὀλίγων ἐτῶν καλλονῆς.

X

Ἡ δυσμορφία εἶναι ὡς ἡ κηλὶς τοῦ προπατορικοῦ ἀμαρτήματος, ἣν τὸ ὕδωρ τοῦ βαπτίσματος δὲν ἡδυνήθη

ν' ἀποπλύνῃ, καὶ ἥτις ἔμεινεν ὁρατὴ ἐπὶ τῆς μορφῆς της. Δὲν δύναται νὰ τὴν συγκαλύψῃ διὰ τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς ἀγαθότητος· ἡ ἀσχημος κακία εἶναι δις ἀπεχθής. Εἶναι δυσμορφία τῆς ψυχῆς προστιθεμένη εἰς τὴν τοῦ σώματος.

Fleur-d'amour

πράγματα σὲ διεσκέδαζαν. . . Δὲν ἠθέλησες νὰ τ' ἀφῇ-σης καὶ, πρὸς μέγα σκάνδαλον ὄλων τῶν ἰδικῶν μου, συγ-κατετέθην νὰ παρουσιασθῶ εἰς τὸ Παλάτι. Ἐγὼ εἰς τὸ Παλάτι, ἐμπρὸς εἰς ἓνα. . . Ναπολέοντα!

— Δὲν ἐπιτρέπονται τὰ πολιτικὰ, δὲν ἐπιτρέπονται, καὶ πρὸ πάντων δὲν ἐπιτρέπονται κακαὶ ἐκφράσεις διὰ τὸν Ναπολέοντα τὸν τρίτον, ὁ ὁποῖος ἦταν ὁ στύλος τοῦ Πάπα καὶ τῶν παπᾶδων.

— Ἐγὼ δὲν ὁμιλῶ πολιτικὰ, εἶπεν ὁ Παῦλος, ἐγὼ ἔχω πειστικώτερα ἐπιχειρήματα. Αἶ, Ἰωάννα, ἀγαπητῇ μου Ἰωάννα ἐνθυμεῖσαι. . . Ὡ! . . . ὁ ἔρωσ μας! . . .

Ἐγὼ ὑπῆρξα ὁ πρῶτος, ἐγὼ! . . . Ἐνθυμεῖσαι τοὺς μακροὺς μας περιπάτους, τὸ ἐσπέρας, εἰς τὸ δάσος; ἐπη-γαίναμεν σιγὰ, σιγὰ, πολὺ σιγὰ, εἰς τὰ μικρὰ μονοπά-τια, καὶ ἀκουμποῦσες τὴν κεφαλὴν σου ἐπάνω εἰς τὸν ὦ-μον μου! . . . ἔπειτα τὴν ἡμέραν τοῦ γάμου μας, εἰς τὰς ἑξ, ἀνεχωρήσαμεν μόνον, οἱ δύο μας, μετ' τὴν ἀμᾶξ. Ἐ-φθάσαμεν εἰς τὸ μέγαρόν μου τὰ μεσάνυκτα. Ἐνθυμεῖ-σαι τί κρῖο ἔκαμνε; Ὁ κόμπως ἦτο καταλευκος σὰν τὸν πέπλον σου. Καὶ τί φωτιὰ ἤραμε εἰς τὸ μέγαρον! καὶ πῶς ὅλα σιωποῦσαν τριγύρω μας καὶ ἡμεῖς ἀκόμη! καὶ εἰς ποῖαν ταραχὴν εὐρισκόμεθα, ὀλομόναχοι, οἱ δύο μας! . . .

— Μὰ τὴν ἀλήθειαν, κύριε, ὑπέλαβεν ἀποτόμως ὁ Γεώργιος, τοιαῦται ἀναμνήσεις δὲν ἔχουν τὸν τόπον τῶν αὐτῇ τὴν στιγμῇ.

— Πιθανόν, κύριε, ἀλλ' ἔχω καὶ τὸ δικαίωμα νὰ ἐν-θυμίσω εἰς τὴν γυναῖκα μου. . . νὰ τῆς εἰπῶ τὴν ἀγά-πην μου, καὶ νὰ τῆς εἰπῶ προσέτι καὶ τὴν ἐμπιστοσύ-νην μου. Ποῖος ἄλλος θὰ εἶχε τὴν ἰδικήν μου ἐμπιστο-σύνην; Πόσοι ἄνθρωποι ἤλθαν κακεντρεχῶς καὶ μοῦ εἶ-παν «Πρόσεχε καλὰ τὸν Γεώργιον» — Γεώργιος ἦταν ἡ εὐγενεία του ἀπ' ἐδῶ—πρόσεχε καλὰ τὸν Γεώργιον. Σὲ ἀγαπᾷ πολὺ, τὸ ξεύρομεν ἀλλ' ἀγαπᾷ πρόσωπόν τι πε-ρισσότερον ἀκόμη καὶ ἀπὸ σὲ καὶ τὸ πρόσωπον τοῦτο εἶνε ἡ γυναῖκά σου.» Ἀλλ' ἐγὼ περιεφρόνησα ὅλας αὐ-τὰς τὰς διαδόσεις.

— Κ' ἐγὼ τὴν ἐδοκίμασα τὴν ἐμπιστοσύνην, κύριε. Ἀργότερα, κατόπιν σας, ὅταν ἔγεινα κ' ἐγὼ σύζυγος, αἱ συκοφαντίαι δὲν ἐννοοῦσαν νὰ παύσουν. Διὰ τὸν Ἀντω-νάκη μοῦ ὁμιλοῦσαν καθ' ἡμέραν, εἰς ἐμένα, διὰ τὸν Ἀντωνάκη, τὸν καλλίτερόν μου φίλον· τί κουταμάρα!

Παρετήρησα καλλίστα ὅτι ἡ Ἰωάννα δὲν ἡδυνήθη νὰ καταστείλῃ ἐλαφρὸν ἀνασκίρτημα, ἀκούσασα τὸ ὄνομα τοῦ Ἀντωνάκη. Ἐγὼ τὸ παρετήρησα· ὁ Γεώργιος ὅμως δὲν παρετήρησε τίποτε καὶ ἐξηκολούθησε:

— Καὶ ὅταν ὁ Ἀντωνάκης ἐφρονεῖτο εἰς τὸ Μεξικόν, ὅταν μαθοῦσα τὴν ἀπροσδόκητον αὐτὴν εἰδήσιν ἡ ἀγα-πητῇ μου σύζυγος ἐξεδήλωσε τὴν λύπην της ἐλευθέρως καὶ ζωηρῶς, τὴν λύπην της τὴν τόσον φυσικὴν, ἔλαβον μίαν κακοηθεστάτην ἀνώνυμον ἐπιστολήν: «Ἡ σύζυγός σας περισσύτερον ἔκλαυσε τὸν φίλον παρ' ὅσον θὰ ἔκλαιε

τὸν σύζυγον». Ποτὲ δὲν σὰς ἔκαμα λόγον περὶ τῆς ἐπι-στολῆς αὐτῆς. Σὰς νὰ ὑποπτευθῶ! τὸν Ἀντωνάκη νὰ ὑποπτευθῶ!

— Ποῖος εἶν' αὐτὸς ὁ Ἀντωνάκης τὸν ὁποῖον ἀνακα-τεύετε τὴν ὥρην ἐν τῇ ὑπόθεσιν; ἀνέκραξεν ὁ Παντοδύνα-μος. Μήπως εἶνε τρίτος σύζυγος αὐτοῦ, ὁ Ἀντωνάκης; Μὰ τὴν πίστιν μου ἀρχίζω νὰ τὰ χάνω.

— Μίαν λέξιν ἀκόμη, Παντοδύναμε, μίαν μόνην, καὶ καλὴν. Τὴν ἡμέραν ποῦ ἐστεφάνωθην τὴν κυρίαν, ἓνας παπᾶς, ἓνας καθὼς πρέπει παπᾶς, μοῦ εἶπε φανερὰ φανε-ρὰ ἀφ' οὗ μοῦ ἐδιάβασε ταῖς εὐχαίς ὅτι ἡ ἐνωσίς μας ἐπάνω εἰς τὴν γῆν εἶνε προσωρινὴ καὶ ὅτι θὰ ἐνωθούμεν μὴ γιὰ πάντα εἰς τὸν οὐρανόν.

— Καὶ εἰς ἐμένα, Παντοδύναμε, ὑπέλαβεν ὁ Παῦλος, τὴν ἡμέραν τοῦ γάμου μας εἰς τὴν Μητρόπολιν, ἓνας δε-σπότης, τ' ἀκούσατε, ὅχι ἓνας παπᾶς ἀπλοῦς, ἀλλὰ ἓνας δεσπότης, ἓνας μητροπολίτης—μοῦ εἶπε μετὰ τὰ ἴδια λό-για, ὅτι θὰ εἴμεθα γιὰ πάντα ἡνωμένοι εἰς τὸν Παρά-δεισον μετὰ τὴν Ἰωάννα μου.

— Τὰ πράγματα μπερδεύονται πολὺ, ἐψιθύρισεν ὁ Παντοδύναμος, μπερδεύονται παρὰ πολὺ. Οἱ ἀντιπρόσω-ποὶ μου εἰς τὴν γῆν φέρονται πολλάκις πολὺ ἀσυλλό-γιστοι. Ἀλλὰ ἐπὶ τέλους, κυρία, ὁμιλήσατε καὶ σεῖς, εἰς σὰς μένει ἡ ἐκλογὴ, ἀποφασίσατε.

Καὶ τότε ἡ νεαρὰ χήρα περιπόρφυρος καὶ λίαν συγκε-κινημένη:

— Ἄν ἔχετε τόσον μεγάλην καλωσύνην, ὅσην λέγετε, Θεὲ, δόσατέ μου τὴν ἀδελφὴν, νὰ τὰ ταιριάσω μετὰ τὸν κύ-ριον Ἀντωνάκη ὅστις εἶνε ἐκεῖ κάτω εἰς τὸ μικρὸν ἐκεῖνο σύννεφον πρὸς τὰ ἀριστερὰ καὶ μοῦ κάνει νεύματα πρὸ ἐνὸς τετάρτου τώρα.

Ἐστρεψα τὴν κεφαλὴν καὶ παρετήρησα πραγματικῶς τὸν Ἀντωνάκη ὅστις πρὸς τὰ ἀριστερὰ ἐν τῷ μικρῷ του συννεφῷ ἐξετέλει ἐρωτικωτάτην καὶ ἐκφραστικωτάτην παντομίμην.

Καὶ ἄλλος φίλος, ὁ Σερικούρτ! Ἡ θελκτικὴ ἐκείνη καλλονὴ ἦτο προωρισμένη, τὸ ἐπαναλαμβάνω, νὰ καθι-στῇ εὐδαίμονας τοὺς φίλους μου μέχρι τῆς αἰωνιότητος, καὶ ἐν τῷ παρόντι καὶ ἐν τῷ μέλλοντι.

Πῶς δὲν μοῦ τὸ ἐλέγετε ἀμέσως; ἀπεκρίθη ὁ Παντο-δύναμος. Ἔτσι παύει ἡ φιλονικία. Συμβιβάσατέ τα μετὰ τὸν Ἀντωνάκη. Τί θέλω ἐγὼ; νὰ εἰσθε εὐτυχῆς εἰς τὸν Παράδεισον, ἀφ' οὗ εἰς τὸν κόσμον ἦσθε καλὴ χριστιανή.

Καὶ εἰς αὐτὸ ἐπάνω ἐξύπνισα ἐκπληκτος ἑξαφνὰ τό-σον ζωηρὸν καὶ ἀνέλπιστον μοῦ ἐφάνη τὸ συμπέρασμα τοῦτο ἀπὸ στόμα τοῦ Παντοδυνάμου.

κατὰ τὸν Ludovic Halevy

Ἰουλιανός.